

Arrest

nr. 279 779 van 7 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en advocaat P. VAEREWYCK en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2022 beëindigde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: L. Voorna(a)m(en): D. T. Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: [...]1996

Geboorteplaats: Paramaribo Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] SINT-NIKLAAS

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 18.03.2019 waarna zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 24.09.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Nederlander L(...) S(...) M(...) (xxx), haar vader met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 05.03.2021, datum waarop betrokkene op een afzonderlijk adres werd ingeschreven. Verder blijkt er ook niet uit het administratief dossier dat betrokkene op de één of andere manier nog afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene gaf bij haar verblijfsaanvraag reeds aan via interim tewerkgesteld te zijn. Thans blijkt dat zij vast en voltijds bij H. NV tewerkgesteld is. Het is dan ook redelijk te stellen dat er geen sprake meer van een gezinscel of enige vorm van afhankelijkheid.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 31.08.2021 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betrokkene aangetekend toegezonden op 14.09.2021. Navraag bij de stad Sint-Niklaas leert dat betrokkene sedertdien geen stukken heeft binnengebracht. Betrokkene heeft ofwel nagelaten het aangetekend schrijven af te halen bij BPost binnen de 15 kalenderdagen na ontvangst van het afwezigheidsbericht, ofwel heeft zij besloten niet op onze brief te reageren, ofwel heeft zij verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven voor zover zij zou stellen het afwezigheidsbericht nooit ontvangen te hebben. Door toedoen van betrokkene kan heden aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 1° van de wet. Zij was met de referentiepersoon gevestigd van 16.03.2019 (datum bijlage 19ter) tot 05.03.2021, datum waarop zij als alleenstaande werd ingeschreven op een afzonderlijk adres. Uit het dossier blijkt niet dat er thans nog een afhankelijkheidsband zou bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene gaf bij haar verblijfsaanvraag reeds aan via interim tewerkgesteld te zijn. Thans blijkt dat zij vast en voltijds bij H. NV tewerkgesteld is. Gezien betrokkene thans een afzonderlijke woning betreft en zij blijkens het dossier kan voorzien in haar eigen levensonderhoud, kan besloten worden dat zij niet meer afhankelijk is van de referentiepersoon.

Voor zover geweten heeft betrokkene geen minderjarige kinderen die legaal in het Rijk verblijven, zodat de uitzonderingsgronden onder 2° en 3° evenmin van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Uit het dossier blijkt evenwel dat betrokkene tewerkgesteld is, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen.

Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 01.01.2019 (datum binnekoststempel) in België, nu dus iets meer dan drie jaar, wat nog een relatief korte periode is.

Deze relatief korte verblijfsperiode maakt ook dat redelijkerwijze kan gesteld worden dat zij nog voldoende voeling moet hebben met de Surinaamse maatschappij. In ieder geval bevinden zich in het administratief dossier geen elementen dewelke betrekking hebben tot de mate waarin betrokkene banden heeft met haar herkomstland, die zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene is tewerkgesteld voor H. NV. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van de huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

De gezinssituatie werd reeds aangehaald. Betrokkene woont sedert 05.03.2021 niet meer bij haar vader. Uit het dossier blijkt niet dat zij op de één of andere manier nog afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon nu blijkt dat ze niet meer bij hem inwoont en bovendien voltijds tewerkgesteld is en aldus financieel onafhankelijk is.

Betrokkene staat thans als alleenstaande ingeschreven. Voor zover geweten heeft zij geen nieuwe relatie en is er geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van onder meer de motiveringsplicht.

"6. Zoals reeds gesteld betwist verzoekster in de mogelijkheid te zijn geweest haar individuele situatie te hebben kunnen toelichten.

Het bericht waarbij zij werd uitgenodigd dit te doen, heeft haar nooit bereikt.

Overigens werd er geen enkele verdere poging ondernomen om alsnog verzoekster te bereiken (blijkbaar gedurende de ganse periode van de beweerde toezending in september 2021 (gevraagd op 31.08.2021 en toegezonden op 14.09.2021??) tot datum van de bestreden beslissing van 03.05.2022.

Dit vormt trouwens ook een inbreuk op de rechten van verdediging van verzoekster, naast het feit dat dit eveneens getuigt van een weinig zorgvuldig optreden van verwerende partij. (wat trouwens kenmerkend is voor de ganse wijze waarom de bestreden beslissing tot stand is gekomen en werd gemotiveerd).

7. Verwerende partij is trouwens slecht geplaatst om voor te houden dat het middel geformuleerd als schending van de wet onontvankelijk zijn, staat in schril contrast met de door verwerende partij zelf ontwikkelde argumentatie.

Zij gaat immers zelf aanduiden welke artikelen in betwisting zijn. Zij meent te kunnen stellen dat er bij de bestreden beslissing correct toepassing zou zijn gemaakt van art. 42quater, 62, e.a van de Wet van 15.12.1980.

Verzoekster betwist met klem de toepassing van deze regels.

8. De bestreden beslissing is gebaseerd op de omstandigheid dat verzoekster haar verblijfstitel bekam op basis van een bijlage 19ter m.n. een gezinshereniging met haar vader Unieburger en haar moeder.

Het gezin werd tot ieders vreugde herenigd op verschillende tijdstippen herenigd.

Zoals reeds aangehaald om praktische redenen en uit haar persoonlijke ingesteldheid om behulpzaam te zijn en het gezin te ontlasten is zij na bijna 2 jaar alleen gaan wonen op een moment dat zij trouwens al werkte en voor zichzelf kon instaan.

Uiteraard heeft dit geen invloed op de effectieve en affectieve band met haar ouders, haar broers en haar zussen. De emotionele (afhankelijkheids)band met het gezin en het gezinsleven is nog steeds voorhanden en aanwezig. (zie de gevoegde verklaring van vader L. S. en moeder L.-SNO R.)

Verzoekster heeft er alles aan gedaan om zich zo snel mogelijk te integreren.

9. Zelfs in alle redelijkheid en met de kennis van de sowieso wel voorhanden zijnde gegevens in hoofde van DVZ (zoals dat trouwens blijkt uit de bestreden beslissing) is de bestreden beslissing volstrekt onredelijk, onvoldoende specifiek gemotiveerd en buiten elke redelijke proportie.

Het getuigt van een totaal gebrek aan realiteitszin en inleef vermogen als in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat zij nog voldoende voeling heeft met de Surinaamse maatschappij en aldaar voldoende tewerkstellingsmogelijkheden zouden zijn.

Daarbij wordt totaal ‘vergeten’ dat de motieven om een verblijf te bekomen gelegen ligt in een gezinshereniging. Inderdaad de ganse familie van verzoekster: haar ouders, haar broers en haar zussen wonen in België en niet in Suriname.

10. Op basis van de evenredigheidstoets die door de bestreden beslissing niet ten volle werd toegepast, kan enkel worden vastgesteld dat er wel degelijk sprake is en blijft van een daadwerkelijk gehechtheidsband tussen verzoekster en haar familie (ouders, broers en zussen) die hier in België verblijven; m.a.w. de familiebanden en ondertussen ook de sociale en culturele banden van verzoekster liggen hier in België (en niet in haar land van herkomst Suriname).

11. Wanneer dan b.v. verwezen wordt naar het feit dat verzoekster geen bewijs zou leveren van inburgering en het kennen van de regiotaal, blijkt op welke oppervlakkige wijze en met een gebrek aan algemene parate kennis en met een kaduke motivering de beslissing is genomen.

Verzoekster haar voertaal als Surinaamse is het Nederlands (in welke taal uiteraard alle onderwijs werd gevolgd – er worden een aantal verklaringen en attesten van het gevolgde onderwijs in Suriname gevoegd).

Dit hoeft zelfs niet te worden bewezen, doch is een algemeen gekend en bekend gegeven.

Het aanhalen als argument dat er geen inschrijving om lessen Nederlands te volgen voorligt, getuigt van een dermate gebrek aan dossierkennis en inzicht; het enige wat verzoekster zou kunnen bijbrengen zou zijn dat zij zich zou melden om les in Nederlands TE GEVEN (in plaats van een cursus te moeten volgen). M.a.w. in de bestreden beslissing wordt expliciet uit gegaan van onjuiste feiten en worden de voorhanden zijnde feitelijkheden niet correct beoordeeld.

12. Uit haar tewerkstelling en bijgevolg haar economische situatie, uit haar alleen wonen, uit het feit dat haar familie in België is en blijft, uit haar totaal deelnemen aan het sociaal en cultureel leven kunnen voldoende en onmiskenbare indicaties worden afgeleid en als vaststaand worden aanvaard dat er sprake is van een (volledige) integratie.

Die situatie is een voldoende gegeven om enige beëindiging van het verblijf in de weg te staan.

13. Haar verblijfsrecht ontnemen is bijgevolg wel degelijk als totaal inhumaan te beschouwen is. De beslissing is bijgevolg op kennelijk onredelijke gronden genomen.

14. Volkomen ten onrechte gaat verwerende partij voorhouden dat op een juiste, zorgvuldige, feitelijk correcte, gemotiveerde wijze de bestreden beslissing werd genomen.
En laat dat nu juist daar zijn dat het schoentje wringt.

Alleen al de lezing van de bestreden beslissing maakt op vol- en afdoende wijze duidelijk dat de bestreden beslissing genomen werd ZONDER rekening te houden met de wel degelijk gekende situatie van verzoekster en zelf met algemeen gekend (of minstens in hoofde van de verwerende partij en de Dienst Vreemdelingenzaken) feitelijke gegevens en achtergrond informatie.

Hoe anders kan de verwijzing naar het niet volgen van een taalcursus Nederlands in hoofde van verzoekster als argument worden voorop gesteld, terwijl Nederlands de moedertaal is van verzoekster.

15. Verwerende partij lijkt er trouwens van uit te gaan dat de door haar genomen beslissing inherent was en niet anders kon worden genomen, terwijl afdoende duidelijk uit de ingeroepen artikelen (o.a. art. 42quater § 1 Vreemdelingenwet) blijkt (en trouwens in haar nota met opmerkingen ook wordt aangehaald door verwerende partij) het slechts om een mogelijkheid ("kan") gaat en geenszins zoals verwerende partij het schijnbaar laat uitschijnen een verplichting.

Verwerende partij lijkt er van uit te gaan dat zij enkel wanneer één van de uitzonderingsregels van toepassing zou zijn, zij tot een andere beslissing kan komen.

Daarmee wordt de voorziene regeling echter omgekeerd. Het is niet zo dat de voorziene 'kan' enkel en alleen afhankelijk is van de uitzonderingsregels. In tegendeel zelfs in het geval één van de uitzonderingsregels van toepassing is kan er geen beslissing meer worden genomen tot beëindiging; in de andere gevallen dient er vervolgens telkens een belangenafweging te gebeuren rekening houdend met de concrete situatie om al dan niet ("kan") tot een beëindiging te besluiten.

Het kwam aan verwerende partij (of de Dienst Vreemdelingenzaken) toe een afweging te maken met de concrete situatie en toestand van verzoekster.

In de bestreden beslissing gebeurde deze afweging niet.

In de bestreden beslissing worden trouwens de elementen aangehaald op basis waarvan in alle redelijkheid NIET tot de bestreden beslissing diende te worden gekomen.

16. Het stuitend te noemen dat het feit en de omstandigheid dat door integratie in de Belgische maatschappij en het daarin vervullen van en totaal ingeschakelde rol en functie een argument zou zijn om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen.

Aan verzoekster wordt blijkbaar verweten het nodige te hebben gedaan om zich volledig te integreren.

Meer nog uit de bestreden beslissing blijkt dat wordt voorgehouden dat verzoekster om een verblijfsrecht te behouden zij zich beter in totale lethargie en afzondering thuis bij haar ouders zou moeten blijven en zeker geen pogingen mocht doen om enige integratie te bewerkstelligen. M.a.w. als zij nog steeds op de kap van haar ouders zou leven, geen werk zou hebben (en zelfs niet mocht zoeken), dan was er geen probleem om haar verblijfsrecht te behouden.

17. Overigens indien dat de voornaamste bekommernis is van verwerende partij, biedt verzoekster aan terug haar intrek te nemen bij haar ouders.

18. Het mag duidelijk zijn en onmiskenbaar worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze werd genomen."

Verzoekster gaat in het middel onder meer in op de beoordeling die de gemachtigde maakt van haar sociale en culturele integratie. Verzoekster wijst daarbij op het motief van de gemachtigde dat ze geen bewijs zou leveren van inburgering en het kennen van de regiotaal. Ze acht de motivering op dit punt kaduuk. Aangezien zij Surinaamse is, is haar voertaal het Nederlands. Zij heeft in die taal al haar onderwijs gevolgd. Volgens verzoekster hoeft dit ook niet te worden bewezen aangezien dit een algemeen bekend

feit is. Ze acht het eerder aangewezen dat ze les in het Nederlands zou geven, dan dat zij een cursus Nederlands zou moeten volgen. Bijgevolg meent verzoekster dat de gemachtigde geen correcte feitenbeoordeling heeft gemaakt. Verder stipt ze ook aan dat uit haar tewerkstelling en haar economische situatie, uit het alleen wonen, uit het feit dat haar familie in België verblijft, voldoende en onmiskenbare indicaties kunnen worden afgeleid van haar volledige integratie.

Beoordeling

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is, aangezien ze wijst op het feit dat de motivering kaduuk is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 42quater van de Vreemdelingenwet dat de basis vormt voor de bestreden beslissing.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...]

6° [...]

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde, ook al zou blijken dat er geen (letterlijke) gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoekster en de referentiepersoon, haar Nederlandse vader, hoe dan ook moet

rekening houden met verschillende humanitaire elementen, die specifiek zijn opgesomd in artikel 42quater, § 1, lid 3 van de Vreemdelingenwet alvorens hij het verblijf kan beëindigen. Een van die elementen is de sociale en culturele integratie in het Rijk.

Dienaangaande leest de Raad in de beëindigingsbeslissing dat de gemachtigde van oordeel is dat er wat sociale en culturele integratie betreft geen elementen kunnen gevonden worden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van de huidige beslissing. De gemachtigde stipt aan dat er geen stukken in het dossier zitten waaruit zou kunnen blijken dat zij zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen zoals lessen Nederlands en een inburgeringscursus. De gemachtigde vervolgt dat het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur broodnodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijks leven. Volgens de gemachtigde is het redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen tegen die in het land van herkomst en dus geen beletsel kan vormen voor het nemen van de huidige beslissing.

De Raad kan verzoekster volgen in haar stelling dat deze motivering kaduuk of niet afdoende is. De gemachtigde is er in casu inderdaad in het geheel aan voorbij gegaan dat verzoekster de Surinaamse nationaliteit heeft en dat het een algemeen bekend gegeven is dat Nederlands daar de officiële taal is. Het is dan ook kennelijk onredelijk verzoekster ten kwade te duiden dat ze zich niet heeft ingeschreven voor de cursussen Nederlands. Voor het geval toch zou moeten aangenomen worden dat het geen algemeen bekend feit is dat Nederlands de officiële taal van Suriname is, dan nog blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging met haar Nederlandse vader verscheidene officiële stukken uit Suriname heeft voorgelegd, zoals een verklaring dat zij in Suriname nooit van de “Dienst Algemeen Maatschappelijke Zorg van het Ministerie van Sovazo” enige uitkering heeft ontvangen, of een “bewijs van burgerlijke staat” van het “bureau van burgerzaken”, of het bewijs van het “Natuurtechnisch instituut Middelbare Beroepsopleidingen” voor het schooljaar 2017-2018 voor “medisch analisten”. Uit al deze officiële stukken blijkt dat zij in het Nederlands zijn opgesteld, geen vertaling behoeften en verzoekster dus ook een beroepsopleiding voor medisch analist in Suriname in het Nederlands heeft gevolgd. Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing dan nog vervolgt dat de kennis van de regiotaal broodnodig is om “een menswaardig bestaan te kunnen leiden en goed te kunnen functioneren in het dagelijks leven”, wordt niet betwist dat verzoekster erin geslaagd is werk te vinden, eerst onder de vorm van interim werk en vervolgens zelfs vast en voltijds tewerkgesteld is. Verder toont verzoekster evenzeer aan dat zij in staat was alleen te wonen, zodat niet redelijkerwijs kan betwist worden dat zij in staat is een menswaardig bestaan te leiden en te functioneren in het dagelijks leven. De aangehaalde motieven van de gemachtigde in het licht van de sociale en culturele integratie zijn dan ook in casu grotendeels naast de kwestie en dus kaduuk of niet afdoende, zoals verzoekster aanvoert. De gemachtigde heeft op dit punt inderdaad geen correcte feitenvaststelling gedaan. Waar de gemachtigde dan concludeert dat de mate van integratie geen beletsel kan vormen voor het nemen van de huidige beslissing, moet de Raad met verzoekster vaststellen dat die conclusie doorslaggevend steunt op kaduuk en dus geen afdoende motieven.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder er eveneens op dat in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen en dit op afdoende wijze. Hij verduidelijkt dat het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn en draagkrachtig.

Wat betreft de culturele en sociale integratie stelt verweerder dat verzoekster die motivering probeert af te doen nu zij als Surinaamse reeds de Nederlandse taal machtig zou zijn. Ze gaat er volgens verweerder aan voorbij dat tevens omtrent de algemene inburgering en culturele integratie wordt gemotiveerd. Verweerder wijst ook nog op het korte verblijf op het Belgisch grondgebied.

Dit verweer kan de Raad niet overtuigen dat de gemachtigde alsnog op afdoende en pertinente wijze heeft gemotiveerd over verzoekster haar (sociale en culturele) integratie. Er blijkt immers uit de stukken in het administratief dossier dat verzoekster, naast andere officiële stukken in het Nederlands, ook reeds bij de aanvraag het bewijs had voorgelegd van haar studies als “medisch analist” in het Nederlands. Dit bevestigt dan ook dat er redelijkerwijs moest van uit gegaan worden, mits correcte feitenvaststelling, dat verzoekster het Nederlands – als officiële taal van Suriname en onderwijstaal – machtig is. Het feit dat er daarnaast door de gemachtigde ook gewezen is op een inburgeringscursus doet hieraan geen afbreuk. Er kan in

casu niet op redelijke wijze ontkend worden dat verzoekster een uitzonderlijke integratie kan voorleggen en dit ondanks haar relatief kort verblijf op het grondgebied.

Het verweer doet in casu geen afbreuk aan de vastgestelde schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst verzoekster erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij om haar verblijfsrecht te kunnen behouden beter in totale lethargie en afzondering thuis bij haar Nederlandse vader had moeten blijven en zeker geen pogingen had mogen doen om haar integratie te bewerkstelligen. Met andere woorden, indien zij nog steeds op de kap van haar ouders zou leven, geen werk zou hebben en zelfs geen werk had mogen zoeken, dan was er geen probleem geweest om haar verblijfsrecht te behouden.

De Raad stipt in casu ten overvloede aan dat thans het Unierecht van toepassing is aangezien het gaat om de beëindiging van een verblijfsrecht, dat werd verkregen door verzoekster als bloedverwant boven de 21 jaar in functie van haar Nederlandse vader, die zich in België heeft gevestigd. Het Hof van Justitie heeft in het kader van de uitlegging van het begrip “ten laste” in zijn arrest Reyes t. Migrationsverket van 16 januari 2014, C-423/12 als volgt een uitlegging gegeven over de situatie waarin dat kind niet langer ten laste is van die Unieburger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, omdat hij werkt:

“31 Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38.

32 Bovendien zou een andere oplossing, zoals de Commissie op goede gronden heeft betoogd, die bloedverwant in de praktijk beletten werk te zoeken in het gastland en daardoor afbreuk doen aan artikel 23 van deze richtlijn, dat een dergelijke bloedverwant uitdrukkelijk toestaat, indien hij het verblijfsrecht geniet, aldaar een activiteit als werknemer of zelfstandige uit te oefenen (zie naar analogie, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 20).”

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES